

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/399/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117212198
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7117212198.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobkyne Q. Š., Y. V., K.. XX.X.XXXX, S., Q. XXX/XX, zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Peter Kerecman, s.r.o., Košice, Rázusova 1, IČO: 36 588 725, proti žalovanému Q.. Q. Š., K.. XX.X.XXXX, O. Y. P. O.-D. X, D.-XXXX B.-W.-F., W. S., zastúpený JUDr. Jarmilou Machovou, advokátkou, Košice, Štúrova 20, o určenie vecí patriacich do dedičstva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 12C/17/2017 z 11.6.2019 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni priznáva náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom rozhodol, že I. určuje, že hnutelné veci

1.obraz s rozmermi 49 x 61 cm bez rámu (60 x 73 cm s rámom) s motívom muž s kapsou (olej) od neznámeho ukrajinského autora, na ktorom je zobrazený sediaci starší muž s pastierskou kapsou od pol pása hore v dedinskom oblečení,

2.obraz s rozmermi 59 x 42 cm bez rámu (72 x 54 cm s rámom) s motívom krajinka Oravy rodná dedina (akvarel), od neznámeho čínskeho umelca, na ktorom je zobrazená drevenica a vysoký strom,

3.obraz s rozmermi 29 x 41 cm bez rámu (52 x 40 s rámom) s motívom lúčne kvety od Ladislava Záborského (olej), na ktorom sú zobrazené lúčne kvety fialovej farby,

4.obraz s rozmermi 35 x 46 cm bez rámu (57 x 46 cm sa rámom) s motívom Vysoké Tatry od autora Ľudovíta Fullu (olej), na ktorom sú zobrazené tatranské štíty, signovaný autorom,

5.obraz s rozmermi 58 x 78 cm bez rámu (76 x 96 cm s rámom) s motívom krajinka od autora Jozefa Orenčáka (olej),

6.obraz s rozmermi 69 x 31 cm bez rámu (80 x 43 cm s rámom) s motívom kvety od autora Jozefa Orenčáka (olej), na ktorom sú zobrazené kvety v krčahu, kytica, v ktorej sa nachádzajú kvety rôznej farby,

7.spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2 k 7. obrazu s rozmermi 36 x 96 cm bez rámu (51x 110 cm s rámom) s motívom krajinka od autora Orenčák (olej),

8.obraz s rozmermi 36 x 59 cm bez rámu (50 x 72 cm s rámom) s motívom krajinka od autora Orenčák (olej) patria do dedičstva po nebohom Q.. Š. Š.H., D., K.. XX.X.XXXX, Y. Č.. XXXXXX/XXX, G. P. XX.X.XXXX, K. O. Q. XXX/XX, S. - W.; II. v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá; III. priznáva žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2.V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala rozhodnutia, ktorým by súd určil, že obrazy označené vo výroku rozhodnutia patria do dedičstva po jej zomrelom manželovi Q.. Š.I. Š., D.. Žalobu odôvodnila tým, že ako pozostalá manželka po poručiteľovi a žalovaný ako jediný syn poručiteľa pochádzajúci z predchádzajúceho manželstva poručiteľa sú jedinými

dedičmi v I. dedičskej skupine po poručiteľovi Q.. Š. Š., D., G. XX.X.XXXX. Poukázal na pôvodné dedičské konanie, právoplatne ukončené 27.5.2011, osvedčením o dedičstve sp.zn. 13D/430/2010, Dnot 129/2010 z 27.5.2011 vydané JUDr. Katarínou Pravotiakovou, notárom ako súdnym komisárom, že 17.8.2012 nadobudlo právoplatnosť osvedčenie o dedičstve sp.zn. 24D/310/2011, Dnot 123/2011 vydané JUDr. Katarínou Pravotiakovou, notárom ako súdnym komisárom, ktorým sa dodatočne prejednálo novoobjavené dedičstvo poručiteľa. Ďalej poukázal na to, že žalobkyňa 30.10.2015 doručila Okresnému súdu Košice I návrh na prejednanie dedičstva k ďalšiemu novoobjavenému majetku po poručiteľovi, konanie bolo vedené JUDr. Katarínou Pravotiakovou ako súdnym komisárom pod 23D/395/2015, Dnot 35/2016. Do tohto dedičského konania bolo 27.6.2016 doručené podanie žalovaného, z ktorého vyplýva, že obrazy poručiteľ síce vlastnil, avšak do dedičstva nepatria, nakoľko mu boli poručiteľom ešte počas života darované. Vzhľadom na skutočnosť, že medzi účastníkmi vznikol spor o stave majetku poručiteľa, predmetné obrazy neboli poňaté do aktív dedičstva, za čo bolo dedičské konanie uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 23D/395/2015-40 z 2.2.2017 zastavené.

2.1. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu, že predmetné obrazy mu boli darované poručiteľom ešte za jeho života, preto ako predmet daru do dedičského konania nepatria. Informoval o tom aj JUDr. Raffáčovú, ktorú splnomocnil na zastupovanie v dedičskom konaní po neb. otcovi.

2.2. Ďalej súd uviedol, aké dokazovanie vykonal a čo z dokazovania zistil a citujúc znenie § 540 OZ, § 137 písm. c/ CSP, § 212 ods.1 CMP konštatoval, že žalobkyňa preukázala, že má naliehavý právny záujem na určení, že predmetné obrazy patria do dedičstva po poručiteľovi, keďže bez požadovaného určenia nemôže prebiehať dedičské konanie o dodatočnom prejednaní dedičstva po poručiteľovi Q.. Š. Š., D.. Ďalej súd citoval znenie § 151 ods.1,2 CSP a konštatoval, že predmetom sporu je určenie, že žalobkyňou označených 8 obrazov patrí do dedičstva po manželovi Q.. Š. Š., D., zomr. 22.9.2010. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za nesporné, že v čase smrti poručiteľa sa všetkých 8 obrazov nachádzalo v dome poručiteľa, resp. v jeho domácnosti, keďže poručiteľ nebol vlastníkom domu, v ktorom býval spoločne so svojou manželkou. Vykonaným dokazovaním mal tiež dostatočne preukázané a nesporné, že obrazy v žalobe označené číslami 1, 2, 3, 4, 5, 6 a 8 patrili do výlučného vlastníctva poručiteľa, keďže tento ich získal darom. Obraz č. 7 patril do podielového spoluvlastníctva žalobkyne a poručiteľa, keďže tento obraz im daroval autor obrazu k ich svadbe ako svadobný dar. Taktiež považoval za nesporné, že obrazy boli odovzdané do advokátskej kancelárie JUDr. Raffáčovej, odkiaľ si ich 13.5.2011 prevzal žalovaný, o čom svedčí protokol o odovzdaní predmetných obrazov JUDr. Raffáčovou žalovanému. Ďalej súd poukázal na to, že žalobkyňa poprela, že by poručiteľ daroval obrazy žalovanému a skutkové tvrdenie žalovaného, že mu boli poručiteľom darované považoval za sporné. Citujúc znenie § 628 ods.1,2 OZ, konštatoval, že darovacia zmluva vzniká súhlasným prejavom vôle darcu a obdarovaného, že darovacou zmluvou darca prenecháva alebo sľubuje bezplatne prenechať obdarovanému určitý majetkový prospech bez toho, že by mal na to právnu povinnosť a obdarovaným tento dar alebo sľub prijíma. Darovacia zmluva vzniká spravidla reálne, t.j. prejavom vôle oboch účastníkov spojením s faktickým odovzdaním a prevzatím daru. V takom prípade môže byť prejav vôle urobený akýmkoľvek spôsobom, teda i konkludentne odovzdaním a prevzatím daru. Žalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že v októbri 2006 prišiel na Slovensko a otec mu hovoril, aby prišiel autom, že mu chce darovať obrazy. Prišiel aj s manželkou a deťmi. Otec mu ukázal konkrétne obrazy, zvesil ich a dal mu ich do ruky, povedal, že si ich môže zobrať. Žalovaný bol z toho dojatý, pretože tieto obrazy boli tiež súčasťou jeho detstva. Otcovi povedal, že akceptuje darovanie týchto obrazov, ďakuje mu za to, ale keby tieto obrazy zobral, zostali by otcovi iba prázdne múry, preto povedal otcovi, že si želá, aby tieto obrazy zostali u neho, že si ich zoberie až potom, keď tu on nebude. Žalovaný však svoje tvrdenie nevedel žiadnym priamym dôkazom preukázať. Svedkom darovania mala byť manželka žalovaného a ich deti. Žalobkyňa potvrdila, že žalovaný raz prišiel na návštevu autom. Bolo to vtedy, keď si chcel zobrať obrazy, sedeli v obývačke, ona pripravovala pohostenie, keď vošla do obývačky videla ako manželka žalovaného skladá zo steny obraz, v žalobe označený č. 1. Tento obraz bol jej srdcovou záležitosťou. Na to vstal poručiteľ a ukázal prstom, že tento obraz sa brať nebude. Zostane na stene. Ponúkol jej, že si môže zobrať knihy, čo však ona odmietla. Poručiteľ sa mal vyjadriť, že všetky obrazy ostanú v byte až do ich smrti, teda do smrti jeho aj žalobkyne. Písomný doklad o darovaní obrazov neexistuje. Svedkovia, ktorí boli vypočutí v spore, prítomní pri darovaní obrazov neboli. Žalobkyňa poprela, že by o darovaní obrazov vedela. Je pravdou, že žalobkyňa pri predbežnom vyšetrení na notárskom úrade JUDr. Pravotiakovej neuviedla, že obrazy patria do dedičstva, avšak neuviedla žiadne obrazy, nielen tie, o ktorých žalovaný tvrdí, že mu boli darované. Pred notárkou taktiež neuviedla, že by poručiteľ niečo synovi daroval. Čiže skutočnosť, že žalobkyňa neuviedla obrazy do dedičstva neobstojí ako dôkaz o tom, že ich neuviedla preto, lebo boli žalovanému darované. Podľa názoru súdu žalovaný neunesol dôkazné bremeno o darovaní obrazov. V čase smrti poručiteľa žalované obrazy boli v domácnosti poručiteľa. Ak žalovaný tvrdí, že obrazy

mu poručiteľ za života daroval, musí to preukázať, čo nevie. Neobstojí tvrdenie, že žalobkyňa sama odčlenila darované obrazy v tabuľke, ktorú vyhotovila pre JUDr. Raffáčovú. Obrazy rozdelila podľa toho, kým boli nadobudnuté, čo zvýraznila písmenom X. Týmto písmenom označila obrazy nadobudnuté počas trvania manželstva poručiteľa so žalobkyňou. Nepotvrdila vyjadrenie žalovaného, že žalobkyňa sama odčlenila obrazy, ktoré boli darované žalovanému a ktoré darované neboli. Táto skutočnosť ani zo samotnej tabuľky nevyplýva. V neprospech žalovaného hovorí aj určitý skutkový a časový nesúlad, ktorý vyšiel počas dokazovania najavo. Svedkyňa JUDr. Raffáčová uviedla, že obrazy jej osobne priniesla žalobkyňa, čo žalobkyňa poprela. Svedok Y. K. uviedol, že obrazy JUDr. Raffáčovej priniesol on spolu s JUDr. Oravcovou a nebolo to 9.5.2011, kedy bol datovaný protokol o odovzdaní obrazov, ale 10.5.2011. Keďže svedok si pamätal, že v ten deň ešte viezol žalobkyňu spolu s JUDr. Oravcovou na notársky úrad na prejednanie dedičstva. V protokole o odovzdaní a prevzatí obrazov z 9.5.2011 je uvedené, že obrazy budú do skončenia označeného dedičského konania uložené v priestoroch advokátskej kancelárie JUDr. Raffáčovej. JUDr. Raffáčová uviedla, že predmetné obrazy odovzdala žalovanému vo svojej kancelárii protokolárne, bolo toho s určitým časovým odstupom. Odovzdať mu však mala všetkých 8 obrazov, ale žalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že doma má ich iba 6, ktorých fotografie doložil do spisu. O zvyšných dvoch obrazoch nemal vedomosť. Nepamätal sa, či podpisoval nejaký protokol o odovzdaní a prevzatí obrazov. Do spisu bol založený protokol o odovzdaní obrazov JUDr. Raffáčovou žalovanému, z ktorého vyplýva, že žalovaný si od JUDr. Raffáčovej prevzal všetkých 8 obrazov 13.5.2011. Čiže nebolo to s určitým časovým odstupom po skončení dedičského konania ako tvrdili žalovaný a JUDr. Raffáčová vo svojich výpovediach, ale ešte počas prvého dedičského konania, ktoré podľa osvedčenia o dedičstve bolo skončené 27.5.2011. Na základe zistených skutočností súd uzavrel, že žalovanému sa nepodarilo hodnoverným spôsobom preukázať, že žalované obrazy boli poručiteľom darované, preto rozhodol, že tieto obrazy patria do dedičstva po zomrelom Q. Š. Š., D., okrem obrazu označeného č. 7, ktorý bol v podielovom spoluvlastníctve poručiteľa a žalobkyne, keďže tento obraz bol darom od autora k ich svadbe a patril do podielového spoluvlastníctva. Do dedičstva patrí iba spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2 k tomuto obrazu a nie celý obraz, preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

2.3.O trovách konania súd rozhodol citujúc znenie § 255 ods.1,2, § 262 ods.2 CSP a keďže žalobkyňa mala vo veci v podstate plný úspech, jej neúspech bol iba v nepatrnej časti, priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o samotnej výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním (č. I. 237-240) žalovaný a to v rozsahu výroku I. a výroku III. 3.1.Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods.1 CSP písm. d/, e/, f/ a h/. Rozsudok nepovažuje za správny, zákonný a presvedčivý. Má za to, že súd nerozhodol zákonne, výroková časť rozsudku nekorešponduje s odôvodnením súdneho rozhodnutia, skutkové okolnosti, ktoré vyšli najavo z vykonaného dokazovania súd nevyhodnotil správne a časť vykonaného dokazovania pri rozhodnutí vôbec do úvahy nevzal, v dôsledku čoho považuje napadnutý rozsudok za zmätočný a nepreskúmateľný. Zo záverov napadnutého rozsudku vyplýva pochybnosť vo vlastníckom práve neb. poručiteľa, pretože uveril tvrdeniu žalobkyne, že predmetné obrazy sa nachádzali v spoločnej domácnosti poručiteľa a žalobkyne a to až do doby, kedy boli odovzdané do úschovy, že protokol o odovzdaní a prevzatí z 9.5.2011 nepredstavuje jej súhlasný prejav vôle s odovzdaním obrazov. Ustálil, že v čase smrti poručiteľa sa všetkých 8 obrazov nachádzalo v dome poručiteľa, ktoré patrili do jeho výlučného vlastníctva. Obraz pod č. 7 patril do bezpodielového spoluvlastníctva neb. a žalobkyne. Za spornú okolnosť považoval akt právny úkon darovania a podľa názoru súdu tvrdenie žalovaného o dare malo byť preukázané. Uzatvoril, že písomný doklad o darovaní obrazov neexistuje, vypočutí svedkovia pri darovaní obrazov neboli a žalobkyňa poprela, že by o darovaní vedela. Má za to, že z dôkazu o nevedomosti žalobkyne o darovaní nemožno vyvodiť okolnosť, že by k darovaniu nedošlo alebo že by tento právny úkon medzi neb. poručiteľom a žalovaným nebol uzatvorený. Z nevedomosti o darovaní je možné vyvodiť len toľko, že žalobkyňu neb. so svojim rozhodnutím neoboznámil, ale nemá žiaden vplyv na existenciu tohto právneho úkonu. Nie žalobkyňa bola osobou, ktorá mala obrazy darovať a v tomto smere ako bolo uvedené vedomosť o darovaní mohol mať jedine neb. poručiteľ a žalovaný, ktorý tento právny úkon uzatvorili. Poukázal na to, že zo skutkového základu odvíjajúceho sa od výpovede žalobkyne, ktorá tvrdila, že ona je vlastníčkou obrazov - zápisnica z pojednávania 14.9.2018, str. 4 ods. 3, že obrazy sú jej výlučným vlastníctvom a mali ostať v dome až do jej smrti, totižto nie je možné vyvodiť iné, len to, že žalobkyňa bude prirodzene právny úkon darovania popierať, ale aj to, že žaloba je v celom rozsahu neopodstatnená, keďže žalobkyňa seba považuje za výlučnú vlastníčku obrazov, pričom súd uvedené nezohľadnil a nijakým spôsobom sa s tým skutkovo nevyporiadal. Poukázal na to, že v predmetnom type konania sa neuplatňuje teória tzv. obráteného dôkazného bremena,

ani dôkazného bremena, ktoré sa presúva. Súd sa mal v prvom rade vysporiadať s tým, že pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že obrazy sú jej, je vylúčené, aby sa domáhala určenia vecí patriacich do dedičstva. Z nevedomosti žalobkyne o darovaní nie je možné vyvodiť okolnosť spočívajúcu v tom, že tento právny úkon neexistoval alebo nebol uzatvorený. Má za to, že súd nepostupoval správne, ak jeho zaťažil povinnosťou preukazovať právny úkon darovania v tom smere, aby predložil priamy dôkaz o uzatvorení darovacej zmluvy medzi ním a osobou neb. otca. Ak existuje celý rad iných nepriamych dôkazov, ktoré podľa jeho tvrdenia podporujú a existenciu právneho úkonu preukazujú. Celková nelogickosť a nekonzistentnosť tvrdení žalobkyne, ktoré si súd osvojil bez kritického zhodnotenia a bez toho, aby ich podrobil kontrole v súvislosti s inými dôkazmi, ktoré v konaní produkované boli, žalobkyňa opakovane menila svoje verzie, keď v základnom dedičskom konaní rešpektovala právny úkon neb. poručiťa a sporné obrazy neoznačila ani neuviedla ako veci, ktoré do pozostalosti neb. patria. Následne sa domáhala ich ocenenia kvôli akejsi nešpecifikovanej dani a kultúrneho dedičstva. V roku 2015 podala návrh na prejednanie sporných obrazov bez toho, aby sa svojho práva ďalej domáhala na súde. V roku 2017 opätovne žiadala prejednať sporné obrazy v dedičskom konaní tvrdiac, že patrili neb. V tomto súdnom konaní vyhlásila sporné obrazy za svoje vlastníctvo, pričom v jej dome mali ostať až do jej smrti. Na rozdiel od žalobkyne on svoje skutkové tvrdenia nemenil, nemení ani verzie toho ako sa stal vlastníkom sporných obrazov. Poukázal na to, že nikto nenútil ani netlačil žalobkyňu k tomu, aby sporné obrazy po vznesení jeho požiadavky o ich vydanie mu tieto obrazy vydala. Načo a prečo by žalobkyňa vyhotovovala zoznam obrazov s vyznačením krížika o ich vlastníka. Tvrdenia spočívajú len v uvádzaní tlaku a tiesne, ku ktorej mala byť dotlačená konaním svedkyne X. R., avšak menovanú v konaní nechcela vypočuť a nedala súhlas k zbaveniu mlčanlivosti advokáta. Nie tvrdenia žalovaného, ale tvrdenia žalobkyne nemajú základnú logickú časovú a myšlienkovú postupnosť, pričom je zrejmé, že súd prvej inštancie postupoval zmätočne a mechanicky, nesprávne posúdil prenesenie dôkazného bremena na žalovaného vo vzťahu k tvrdenému darovaniu ak o jeho existencii vypovedal nielen on, ale aj svedkyňa JUDr. Raffáčová, ak priebeh skutkových okolností v dňoch 9.5.2011 a 10.5.2011 vypovedá o tom, že žalobkyňa hoci dovtedy právne zastúpená nebola, si právneho zástupcu zvolila, darované obrazy na požiadanie do kancelária vtedajšej právnej zástupkyne doniesla a je ťažko možné uveriť tomu, aby vydala obrazy, ktoré vyhlasuje za dedičstvo po poručiťovi, ak ich existenciu pred notárkou zatajila v dedičskom konaní, ich nežiadala prejednať, nezhrnula ich do dohody o vyporiadaní dedičstva, ktorú uzatvorila písomne, a ktorú vypracovala jej právna zástupkyňa. Bez povšimnutia súdu zostavili listinné dôkazy a to dohoda o vyporiadaní dedičstva z 9.5.2011 vyhotovená právnu zástupkyňou žalobkyne, ktorú so žalobkyňou uzatvoril, a v ktorej sporné obrazy zahrnuté neboli. Zápisnica o predbežnom prejednaní dedičstva v základnom dedičskom konaní, do ktorej žalobkyňa sporné obrazy nezhrnula, hoci na tomto prejednaní bola sama, bez jeho právnej zástupkyne, pričom z písomného vyhotovenia zápisnice plynie, že poprela existenciu hnutelných vecí v majetku poručiťa, v ktorej je potrebné prejednať úplne, list žalobkyne adresovaný JUDr. Ľudmile Raffáčovej zo 14.1.2012, v ktorom žalobkyňa žiadala o ohodnotenie jej majetku - ohodnotenie mojich obrazov a protokolárny záznam o odovzdaní obrazov, s ktorými nemôže žalovaný disponovať do skončenia dedičského konania, zápisnicou z 10.5.2011 v dedičskom konaní 13D/430/2011, Dnot/129/2010, z ktorej plynie, že žiaden protokol o odovzdaní obrazov notárke predkladaný nebol, prítomní boli oboznámení so súpisom aktív a pasív dedičstva a bola riešená otázka vkladov vo VÚB banke, ČSOB banke, Poštovej banke, ktoré do majetku poručiťa nepatrili. Ďalej poukázal na to, že nie je mu zrejmé, odkiaľ súd čerpal vedomosť o tom, že žalovaný nebol oprávnený disponovať so spornými obrazmi do právoplatného skončenia konania o dedičstve 13D/430/2011 Dnot/129/2010, ak takýto údaj z listinného dôkazu protokolu o odovzdaní obrazov neplynie a ani tam nie je uvedený, pričom dedičské konanie bolo skončené 13.5.2011 vydaním osvedčenia o dedičstve na podklade dohody dedičov. Do pozornosti odvolacieho súdu tiež dal okolnosť, že žalovaný pokiaľ by nebol oprávnený disponovať so spornými obrazmi do skončenia dedičského konania, nie je zodpovedaná základná a logická otázka prečo mohol žalovaný po skončení dedičského konania s obrazmi už disponovať a jeho disponetné práva ničím ďalej obmedzené neboli. Tak, ako žalovaný uviedol vo svojej replike k podanej žalobe, žalobkyňa uznala a rešpektovala právny úkon darovania, ktorý učinil jeho nebohý otec ešte za svojho života, bola ústretová a sama predložila písomný zoznam darovaných obrazov, navyše aj obrazov, ktoré nadobudla do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, súhlasil s tým, aby nároku žalobkyne na vyňatie finančných prostriedkov na účtoch vo VÚB banke, ČSOB banke a Poštovej banke bolo vyhovené, a aby právna zástupkyňa v jeho mene uzavrela dohodu o vyporiadaní zaniknutého BSM, v ktorej označené finančné prostriedky nielenže netvorili masu zaniknutého BSM, ale netvorili ani predmet dedičstva. Výsledkom obojstranného súhlasu bolo spísanie právnych úkonov v jeden deň, t.j. 9.5.2011 a to odovzdávacieho a preberacieho protokolu

dohody o vyporiadaní BSM a dohody o dedičstve a súčasne v ten istý deň aj fyzické odovzdanie obrazov právnej zástupkyňi žalovaného.

3.2.K postupu súdu žalovaný poukázal na konštantnú judikatúru súdov SR, ale aj ESLP, z ktorých je zreteľne možné usudzovať požiadavku kvalitatívneho a vecne správneho a myšlienkového preskúmateľného zdôvodnenia súdneho rozhodnutia. Už skoršia judikatúra najvyššieho súdu SR (R 111/98) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania. Nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť vyjadrujúcu stupeň kvality rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania, majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Ďalej poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR R 2/2016, z ktorého vyplýva právna veta, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

3.3.Žalovaný vzhľadom na to, že jeho otec je nebohý a nemá a nemôže súdu predložiť očitú svedectvo druhej zmluvnej strany, ktorým by preukázal, že poručiteľ mu sporné obrazy za života daroval. Žalobkyňa podpísala protokol o odovzdaní obrazov - teda fakticky vydala vec patriacu žalovanému do jeho dispozičnej sféry so zábezpekou, aby s obrazmi nenakladal do skončenia dedičského konania, pričom rovnakú záruku si ponechala vo vzťahu k finančným prostriedkom na účtoch vo VÚB banke, ČSOB banke a Poštovej banke, pričom po skončení dedičského konania vedeného pod sp. zn. 13D/430/2011, Dnot/129/2010 žalovaný v dispozícii s obrazmi limitovaný ani obmedzovaný nebol. Žalobkyňa podpísala dohodu o dedičstve, do ktorej sporné obrazy nezahrnula, hoci oba písomné dokumenty vypracovala jej strana a konečne, ako aj dôkaz o opaku žalobkyňa toho istého dňa podpísala dohodu o vyporiadaní BSM vo vzťahu, ku ktorej netvrdia, že ani by bola pod tlakom, ani žeby bola v tiesni, alebo, žeby takúto dohodu nechcela podpísať a bola jej nanútená právnikmi. Z jedného skutkového základu nemožno vyvodzovať dve navzájom protichodné verzie výkladu vôle a teda, že časť právnych úkonov uzatvorených za tých istých podmienok a v tom istom duševnom rozpolžení je konaním pod tlakom a časť právnych úkonov je konaním osoby s vôľou slobodnej, ak tieto právne úkony spolu vecne a obsahovo súvisia. Keďže v odôvodnení napadnutého rozsudku chýbajú myšlienkové úvahy, ktorými by súd prvej inštancie ustálil, aké skutkové okolnosti z dokazovania vyplynuli a aké skutkové závery z vykonaného dokazovania vyvodil, ako právne normy použil a akými myšlienkovými premisami prepojil skutkové okolnosti plynúce z dokazovania pod právne normy je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný, vnútorne rozporuplný a nezákonný a nesprávny.

3.4.Poukázal na to, že podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby je naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný procesný nástroj ochrany práv žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či snáď len zbytočne nevyvoláva konania, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné, ďalšie súdne konanie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/112/2004. V konaní o takýchto žalobách ide o posúdenie, či poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom tejto veci, požadované určenie sa tu vzťahuje ku dňu smrti poručiteľa a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu. Dodal, že ak súd vyhovie žalobe požadujúcej uvedené určenie a vec je následne prejednaná v konaní o dedičstve ako majetok poručiteľa, nepotvrďuje rozhodnutie o dedičstve, že dedič je v súčasnosti vlastníkom veci, vzhľadom na to, že súd ani žalobkyňa sa nevenovali otázke vlastníckeho práva k sporným obrazom a žalobkyňa nepreukázala, že v čase rozhodnutia súdu sporné obrazy bod bodom 3, 6 a 7 existujú a obrazy pod bodom 1, 2, 4, 5 a 8 sú vo vlastníctve žalovaného, ani určovacou žalobou sa nevyrieši otázka sporu, komu sporné obrazy patria, resp., že patria do dedičstva po nebohom poručiteľovi.

3.5.Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne, per eventum, ak dospeje k záveru, že nie sú splnené podmienky na zmenu rozhodnutia, vráti vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

4.K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa (č. I. 247-249), ktorá navrhla rozsudok v napadnutej časti podľa § 387 ods.1 potvrdiť, pretože je vo výroku vecne správny a uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania.

4.1.Uviedla, že súd svoje rozhodnutie dostatočne, logicky a zrozumiteľne odôvodnil a vypořiadal sa v ňom so všetkými relevantnými tvrdeniami žalovaného, rozhodol na základe zisteného skutkového stavu veci, ktorý ich správne právne posúdil. Odvolacie dôvody uplatnené žalovaným nie sú dané. Ako vyplýva z podaného odvolania, žalovaný spochybňuje skutkové zistenia okresného súdu z vykonaných dôkazov a ich hodnotenie, keď zrejme podľa názoru žalovaného v konaní vykonanými dôkazmi malo byť preukázané, že obrazy mu boli za života poručiteľa darované. Takýto záver však z vykonaného

dokazovania nevyplýva. Dôkazy je potrebné hodnotiť jednotlivo a v ich spojitosti. Súd takto postupoval a správne uzavrel, že žalovaný dôkazné bremeno pre svoje tvrdenie o nadobudnutí obrazov za života poručiteľa darom neunesol. Súd nezaložil svoje zistenie o tom, že k darovaniu obrazov žalovaného poručiteľom za života nedošlo, iba na tvrdeniach žalobkyne, že nemala vedomosť o darovaní obrazov, ale na viacerých v konaní vykonaných dôkazoch. Žalovaný nepreukázal tvrdené darovanie žiadnym listinným dôkazom a darovanie obrazov nepotvrdila ani výpoveď žiadneho z vypočutých svedkov. Pokiaľ svedkyne JUDr. Ľudmila Raffáčova a X. Š. uviedli, že si myslia, že obrazy mali byť žalovanému darované, ani jedna z nich neuviedla, žeby mali o tom vedomosť od poručiteľa, svedkyňa JUDr. Raffáčová poručiteľa vôbec nepoznala a svedkyňa Q.. Š.U. na otázku, či je poručiteľ niekedy hovoril, žeby nejaké obrazy daroval synovi uviedla, nie nehovoril mi to. Svedkyňa Š. si to spojila, ako sama uviedla z toho, že žalovaný raz prišiel na Slovensko autom a obrazy neskôr u žalovaného doma nevidela. Naopak svedok Q. výslovne uviedol, že on hoci bol dôverným priateľom poručiteľa, od poručiteľa nikdy nepočul, žeby obrazy daroval žalovanému a to ani v období, keď boli vzťahy poručiteľa a žalovaného dobré, a ani neskôr. Vždy si prial, aby obrazy nadobudla po jeho smrti žalobkyňa a aby si nimi mohla prípadne pomôcť, keď ostane sama. Samotný žalovaný nelogicky a zjavne účelovo vo svojej výpovedi opísal priebeh údajného darovania obrazov. Napriek tomu, že až príliš podrobne opísal darovanie tak, aby zodpovedalo zákonným požiadavkám, neuviedol ani len to, ktoré konkrétne obrazy mu byť takto darované. Údajné darovanie obrazov nepreukázali ani listinné dôkazy predložené súdu. V dohode o vyporiadaní dedičstva podpísanej pred dedičským pojednávaním bol spomínaný zrejme z opatrnosti aj majetok, ktorý nepatrí do BSM a ani do výlučného vlastníctva poručiteľa, no obrazy tam nespomenuli, hoci logicky by tak mali urobiť, ak by skutočne boli darované a nemali by do dedičstva patriť. V zápisnici o predbežnom vyšetrení majetku z 30.11.2010 vyplýva, že žalobkyňa uviedla, že za života nebolo z majetku poručiteľa nič darované. Ani z tabuľky obrazov, ktorú urobila žalobkyňa nevyplýva, že ide o obrazy darované poručiteľom žalovanému. V preberacom protokole o odovzdaní obrazov, ak by boli odovzdané preto, že sú už dávno vlastníctvom žalovaného, by to bolo logicky tam takto uvedené a namiesto toho je v ňom uvedené, že do skončenia dedičského konania s nimi nie je žalovaný oprávnený nakladať. Neobstojí vysvetlenie žalovaného, že obrazy mali byť takto uložené u jeho právnej zástupkyne, aby tým údajne bolo zabezpečené, že žalobkyňa uzná žalovaný, že časť finančných prostriedkov bola jej výlučným majetkom, pretože tak, ako táto časť mala patriť žalobkyňa, žalovanému zas mali z dedičstva pripadnúť peniaze za chatu, ostatné prevzatie obrazov a dohoda o vyporiadaní dedičstva bola podpísaná zjavne súčasne, čo výslovne tvrdí aj žalovaný vo vyjadrení k žalobe. Výpoveď JUDr. Raffáčovej, bývalej právnej zástupkyne žalovaného sa nejaví celkovo dôveryhodnou, keď jej tvrdenia o tom, že obrazy jej mala odovzdať samotná žalobkyňa, a že sa tak malo stať deň pred dedičským pojednávaním boli vyvrátené výsluchom svedka Y.. K..

4.2.Pri posúdení dôkazného bremena súd správne vyžadoval od žalovaného pre úspech v spore preukázanie, že k nim tvrdenému darovaniu došlo. Žalovaný však tvrdené žalovanie v konaní nepreukázal žiadnym priamym dôkazom a preukázané nebolo ani inými (nepriamymi dôkazmi). Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že žalobkyňa výslovne v základnom dedičskom konaní neoznačila obrazy, to neznamena, že mala rešpektovať údajné darovanie obrazov, ku ktorému v skutočnosti nikdy nedošlo. Naopak už pri predbežnom vyšetrení majetku poručiteľa uviedla, že k žiadnemu darovaniu majetku poručiteľa za života nedošlo. Jej postup v základnom dedičskom konaní bol daný ťaživou životnou situáciou po smrti manžela tak, ako to objasnila i vo svojej výpovedi v konaní. O dodatočné prejednanie obrazov ako dedičstva sa pokúsila následne nie celkom kvalifikovaným postupom viac ráz. Zoznam obrazov žalobkyňa vyhotovila a umožnila ich uloženie u JUDr. Ľudmily Raffáčovej na naliehanie s tým, že ak túto požiadavku nesplní, nebude dedičstvo prejednané a žalobkyňa nebude môcť disponovať ani s bankovými účtami. Ostatne tak, ako to už žalobkyňa v priebehu konania uviedla, ak by bolo zmyslom vytvorenia tejto tabuľky rozdelenie všetkých obrazov z domu žalobkyne a jej manžela na tie, ktoré mali byť údajne darované a ostatné, bolo by to v tabuľke uvedené. Tabuľka rozčleňuje obrazy na dve skupiny, avšak ako to z nej výslovne vyplýva na tie, ktoré boli nadobudnuté počas trvania manželstva žalobkyne s poručiteľom a tie, ktoré boli nadobudnuté poručiteľom pred uzavretím manželstva. Z protokolu o odovzdaní a prevzatí obrazov spísanom JUDr. Ľudmilou Raffáčovou z 9.5.2011 nevyplýva, ako sa to snaží naznačiť žalovaný, že žalobkyňa súhlasila s tým, že po skončení dedičského konania si žalovaný ako vlastník obrazy odnesie a bude s nimi disponovať. V tomto protokole je uvedené iba to, že JUDr. Ľudmila Raffáčová potvrdzuje, že do skončenia dedičského konania preberajúci nie je oprávnený z uvedenými obrazmi disponovať. Práve naopak, pokiaľ by mala obstať verzia žalovaného o darovaní obrazov a žalobkyňa by s ňou mala súhlasiť, právna zástupkyňa žalovaného by v protokole výslovne uviedla aspoň to, že žalovaný ako vlastník obrazov s týmito bude môcť po skončení dedičského konania voľne disponovať.

4.3. Neobstojí ani tvrdenie žalovaného v jeho odvolaní, podľa ktorého by žalobkyňa podpísaním tejto zápisnice mala fakticky obrazy vydať žalovanému, ako ich vlastníkovi, resp. údajné darovanie potvrdiť. Naopak žalobkyňa vychádzala z toho, že po skončení dedičského konania sa mali obrazy vrátiť do domu žalobkyne. Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že obrazy, ktoré sú predmetom konania neboli uvedené v dohode o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v dedičskom konaní pripravenej L. Y., to je pre vec úplne nepodstatné, pretože o obrazoch, ktoré tvoria predmet konania nikto nikdy netvrdil, že patrili do BSM žalobkyne a poručiteľa. Tieto dohody navyše neobsahujú ani iné obrazy, o ktorých aj žalovaný uvádzal, že mu nikdy darované neboli, čo len nasvedčuje tomu, že všetky obrazy mali mať v dedičskom konaní rovnaký osud.

4.4. Za potrebné považuje poukázať žalobkyňa na to, že poručiteľ nespomenul žalovaného v závetoch, svedčí to o jeho vzťahu k žalovanému. Pri vyhodnocovaní výsledkov vykonaného dokazovania treba vziať do úvahy aj to, že svedok Q. ako dôverný priateľ poručiteľa výslovne uviedol, že poručiteľ mu nikdy žiadne darovanie obrazov synovi nespomenul, ako aj to, že vierohodnosť výpovede svedkyne JUDr. Ľudmily Raffáčovej bola spochybnená výpoveďou svedka Y.. X. K.. Bolo preukázané, že žalobkyňa pri odovzdaní obrazov nebola, priebeh tohto odovzdávania popísaný svedkyňou Y. bol tak vyvrátený a jej úvahy s tým spojené sa stali bezzákladnými.

4.5. Neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, práve naopak, z jeho odôvodnenia vyplývajú presvedčivé vnútorne konzistentné, logické dôvody, pre ktoré súd žaloba vyhovel a vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a ako ich právne posúdil.

4.6. Žalobkyňa v konaní preukázala i naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože bez takéhoto určenia nemôže prebehnúť dodatočné dedičské konanie, keďže zaradenie obrazov do dedičstva v dedičskom konaní žalovaný poprel, t.j. medzi stranami išlo o sporný majetok. Uvedené bolo preukázané právoplatným uznesením Okresného súdu Košice I, č.k. 23D/395/2015-40 z 2.2.2017 o zastavení dedičského konania z tohto dôvodu, ako aj obsahom pripojeného dedičského spisu.

4.7. Podaná žaloba tak bola nielen vhodným, ale i jediným možným procesným nástrojom ochrany práv žalobkyne. Pokiaľ žalovaný uvádza, že v konaní nebolo preukázané, že obrazy sú v jeho držbe, resp. niektoré neexistujú, opomína, že sám v konaní až doposiaľ tieto závery nikdy nespochybnil a listinnými dôkazmi protokolom JUDr. Ľudmily Raffáčovej z 13.5.2011 podpísaným i žalovaným, ako i pri písomnom vyjadrení JUDr. Raffáčovej adresovaným súdu bolo preukázané, že všetky obrazy mu boli odovzdané. Žalovaný v konaní nerozporoval ani to, že všetky obrazy boli vlastníctvom poručiteľa, keď o. i. tvrdil, že mu ich poručiteľ ako vlastník mal údajne ešte za života darovať. V priebehu konania žalovaný netvrdil, žeby s takto prevzatými obrazmi disponoval, resp. ich previedol inej osobe. Ostatne pre rozhodnutie v tomto spore a ani v následnom dedičskom konaní nie je významné, či sa obrazy u žalovaného nachádzajú. Významné je to, že ich prevzal od svojej právnej zástupkyne a najmä, že v dedičskom konaní poprel, že patria do dedičstva.

5. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný (č. I. 268-270), ktorý uviedol, že v súdnej praxi je už desaťročia rešpektovaná zásada, že skutkové zistenia nemôžu byť nahradzované len celkovým vykreslením zisteného skutkového stavu bez toho, aby súd uviedol, ako jednotlivé dôkazy hodnotí a z ktorého dôkazu má zisťovanú skutočnosť preukázanú. Tiež z početných nálezov ÚS SR a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR je možné zreteľne vyvodzovať záver, že ak sa v odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku reprodukovujú jednotlivé dôkazy, vrátane tých protichodných bez toho, aby súd zaujal stanovisko k tomu, čo zisťuje, sú takéto rozsudky nepreskúmateľné a predstavujú porušenia práva strany sporu na spravodlivý súdny proces. Z hľadiska zdôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu je zrejmé, že súd nezhodnotil a nevyložil dôsledne dielčie skutkové zistenia a následne aj záver o skutkovom stave, ktorý by následne podrobil zodpovedajúcemu právnomu posúdeniu veci, keď pristúpil k neprípustným súhrnným skutkovým zisteniam a hodnoteniam dôkazov, ktoré sú vo vzájomnej kolízii s pravidlami logického myslenia. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový komplex, ktorého podstatou sú jednak dielčie, ako aj komplexné závery súdu o vierohodnosti poznatkov získaných a vykonaného dokazovania, kde okrem odborných a ľudských skúseností by mali byť pravidlá logického myslenia sformulované na základných logických zásadách.

5.1. Bez toho, aby žalovaný spornil o hodnote dôkazov v tom slova zmysle, ako to učinila žalobkyňa, ak nad rámec úvah súdu zdôvodňuje a vysvetľuje, čo malo vykonaným dokazovaním vyjsť najavo (a podporuje nepochopiteľné a plytké úvahy súdu) žalovaný uvádza, že žaloba bola postavená a tiesni žalobkyne, ktorá bola dotlačená k uzatvoreniu právnych úkonov v rámci dedičského konania alebo mimo neho, popretie právneho úkonu darovania nebohým poručiteľom v priamej príčinnej súvislosti s tiesňou žalobkyne, keď pre tiesňový stav nedokázala vzdorovať nároku žalovaného na vydanie

obrazov v naliehavom právnom určení právneho režimu ku dňu smrti poručiteľa, ktorý plynie z právnej normy. Vychádzajúc z uvedených axiém malo byť aj dokazovanie žalobkyne smerované k dielčiemu preukázaniu predmetných hypotéz. V konaní mala žalobkyňa voľný priestor na prednesenie svojich skutkových tvrdení v súlade s podaným návrhom. Na rozdiel od podanej žaloby však žalobkyňa verbalizovala zdôvodnenie podanej žaloby tým, že je výlučnou vlastníčkou sporných obrazov, ktoré mali v jej dome ostať až do jej smrti, a to opakovane, celkom voľne a bez nátlaku, čo ostalo zo strany súdu nepovšimnuté, hoci minimálne z hľadiska naliehavosti právneho záujmu na požadovanom určení a skúmania vlastníckeho režimu sporných obrazov mal súd vyhodnotiť ako kontraproduktívne.

5.2. Do pozornosti odvolacieho súdu dal, že žalobkyňa - v základnom dedičskom konaní rešpektovala právny úkon nebohého poručiteľa a sporné obrazy neoznačila, ani neuviedla, ako veci, ktoré do pozostalosti nebohého patria - následne sa domáhala ich ocenenia kvôli akejsi nešpecifikovanej dani a kultúrneho dedičstva - v roku 2015 podala návrh na prejednanie sporných obrazov bez toho, aby sa svojho práva ďalej domáhala na súde - v roku 2017 opätovne žiadala prejednať sporné obrazy v dedičskom konaní - v tomto konaní vyhlásila sporné obrazy za svoje vlastníctvo, pričom v jej dome mali ostať až do jej smrti. Spôsob hodnotenia dôkazov je v súlade so všeobecne uznávanými zásadami logického myslenia vtedy, ak je v súlade so súdom uplatnenými logickými zásadami, a to zásadou sporu, teda, že dva úsudky nemôžu byť súčasne pravdivé zásadou totožnosti, ktorá vyžaduje, aby obsah pojmov zostával vždy totožný, zásadu vylúčenia tretím, podľa ktorej nemožno zamietnuť oba úsudky. Polemika a výklady vykonaného dokazovania zo strany žalobkyne vo vyjadrení k žalovaným podanému odvolaniu nasvedčujú tomu, že súd síce dokazovanie podľa návrhov strán sporu vykonal, avšak jeho skutkové závery tak v dielčích, ako aj v celkových premisách nezodpovedajú tomu, čo vykonaným dokazovaním vyšlo najavo. Poukázal na výpoveď svedka Y. X. K. (ktorý je v príbuzenskom vzťahu so žalobkyňou) a vo veci vypomáhal ako nosič a vodič. Nevypovedal o tiesni žalobkyne a najmä nie svedkom, ktorý vyvracia výpoveď predchádzajúcej právnej zástupkyne žalovaného. Práve on žalobkyni odporučil JUDr. Oravcovú. Podpora tiesnivej situácie žalobkyne sa javí byť ako účelová s prihliadnutím na fakt, že žalobkyňa nechcela svoju bývalú právnu zástupkyňu JUDr. Oravcovú nechať súdom vypočuť.

5.3. Celkovo tieseň žalobkyne vyznieva v komplexnosti posúdenia všetkých dôkazov nedôveryhodne, ak právne úkony, ktoré žalobkyňa v jeden a ten istý deň učinila, majú odlišný právny režim v závislosti na účele a prospešnosti záujmov žalobkyne.

5.4. Výsledky hodnotenia dôkazov umožňujú súdu prijať záver o pravdivosti, skutočnosti, ktorá je predmetom dokazovania, ak na ich základe možno nadobudnúť istotu a presvedčenie o tom, že sa uvedené stalo bez existencie rozumnej pochybnosti a poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu ČR 30 Cdo/249/2008.

5.5. Žalovaný zdôraznil, že krajský súd ako odvolací sa vo svojich úvahách nad predmetom sporu uberal akýmkoľvek smerom, dal do pozornosti, že vždy bol hodným synom svojho otca, ktorého si ctí a rešpektoval. V zahraničí po emigrácii dosiahol profesionálne aj rodinne status, na ktorý bol jeho otec hrdý, nezlučiteľne zhanobením jeho postavenia v tomto spore žalobkyňou a nemôže si odpustiť konštatovanie u určitej nezdravej žiarlivosti žalobkyne na biologického potomka jej manžela, ktoré sa ako motivačné predpolie opakovane objavuje v jej vyjadreniach na jeho adresu. Žalobkyňa popiera a zhadzuje synovu existenciu, nešťít sa o ňom vyjadrovať negatívne, že žije neusporiadaným kresťanským životom a podobne. Myslí si, že na rozdiel od pseudosocialistických a katolicizmom zdeformovaných úvah žalobkyne a ako manželky jeho otca - jeho macochy, je súd nestranný a nezávislý a spôsobilý na objektívne zhodnotenie toho, čo je fakt, alebo len jednostranná fikcia.

5.6. Spôsob hodnotenia dôkazov v civilnom sporovom konaní má zodpovedať požiadavkám na uplatnenie induktívnej a deduktívnej metódy so zreteľom na sylogistický úsudok, ku ktorému súd v podobe výsledného hodnotenia dôkazov dospel a musí racionálne vychádzať z premís, teda vykonaných dôkazov. Inak povedané, ak žalobkyňa postavila svoju žalobu na tiesni a zdeformovanom úsudku, je v jej najčestnejšom záujme, aby všetci svedkovia, vrátane vtedajšieho právneho zástupcu boli vypočutí, aby sa jej ako tiesňou postihnutej osobe dostalo súdnej ochrany. V nadväznosti na uvedené je teda bezpredmetné zaoberať sa vyjadrením žalobkyne k odvolaniu žalovaného, ak podstatou žaloby je vec, na ktorej výsledku nemá žalobkyňa naliehavý právny záujem. Určovanie minulého vlastníctva právneho predchodcu je v pomeroch dnešnej procesnej právnej úpravy vec nezložitá a jednoduchá. K zodpovedaniu naliehavého právneho záujmu na určenie minulého vlastníctva právneho predchodcu je pri výsluchu dotazovanej strany sporu obligatórne nutné zistiť kto vlastne je vlastníkom veci, ktorá mala podľa názoru žalobcu/žalobkyne do majetku po poručiteľovi patriť. Zmeny vo vlastníckom režime po smrti poručiteľa vylučujú naliehavý právny záujem na určení minulého vlastníctva a negujú existenciu naliehavého právneho záujmu na určovanom výroku do minulosti. Nemožno totižto v naivite kladný výsledok sporu podľa predchádzajúcej procesnej právnej úpravy pominúť zmenu v právnych pomeroch

o to viac, ak plynie zo zákona. Tiež si nemožno zamieňať práva a povinnosti v očakávaní, že žaloba žalobkyne a obrana žalovaného splynú v jedno a v nadväznosti na apelačnú námietku žalovaného sa spoliehať na Občiansky súdny poriadok a garancie procesnej pasivity, ktoré z neho plynuli.

5.7. Určovanie vlastníckeho práva do minulosti nemá v súčasnom právnom poriadku oporu o to viac, že súd nemá bezpečne a stabilne vlastnícky režim ku dňu rozhodnutia v dôsledku procesnej pasivity žalobcu ustálený. Podotkol, že nie je vecou žalovaného, aby žalobe napomáhal, alebo sa podieľal na jej úspechu, ak si žalobca neplní základné povinnosti tvrdenia a dôkazu.

5.8. Žalobkyňa ani vykonaným dokazovaním neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázanému naliehavému právnomu záujmu na určení o minulom vlastníctve poručiteľa a rozhodnutí o vlastníckom práve nebohého poručiteľa sa budú len množiť spory, nakoľko takéto určenie nemá vplyv na následné prevody vlastníctva.

5.9. Záverom podotkol, že nie žalobkyňa, ale súd prvej inštancie mal podrobne a logicky vysvetliť svoje myšlienkové úvahy pri hodnotení dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, skutkové tvrdenia, ktoré v konaní z dokazovania vyplynuli alebo vyšli inak najavo. Navrhol odvolaciemu súdu, aby žalovaným podanému odvolaniu vyhovel, rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne, per eventum, ak dospeje k záveru, že nie sú splnené podmienky na zmenu rozhodnutia, aby vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

6. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla (č.l. 280 - 281) uviedla, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a má za to, že ani vyjadrenie zo 7.10.2019 žiadnym spôsobom vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozsudku nespochybňuje.

6.1. Pokiaľ žalovaný v podanom vyjadrení opakovane spochybňuje správnosť skutkových ktoré síce zistení súdu a spôsob hodnotenia dôkazov, tieto námietky nie sú opodstatnené, nakoľko súd dospel vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli v konaní rozhodujúce k správnym skutkovým zisteniam, ktoré riadne odôvodnil, keď námietky žalovaného v podanom vyjadrení navyše smerujú k okolnostiam, ktoré z hľadiska predmetu konania neboli pre posúdenie veci rozhodujúce. Konštatoval, že všetky obrazy vo vzťahu, ku ktorým sa žalobkyňa domáha určenia, patria do dedičstva po nebohom manželovi Q.. Š. Š.. V čase smrti poručiteľa boli v domácnosti poručiteľa a žalobkyne, ako aj to, že obrazy označené číslami 1,2,3,4,4,6 a 8 patrili do výlučného vlastníctva poručiteľa, ktorý ich získal darom a obraz s číslom 7 patril do podielového spoluvlastníctva žalobkyne a poručiteľa, keďže išlo o svadobný dar, pričom tieto skutočnosti žalovaný nerozporoval.

6.2. Žalovaný svoju obranu založil na tvrdení, že predmetné obrazy mu mali byť poručiteľom za jeho života darované, avšak toto svoje tvrdenie nepreukázal, ako to správne konštatoval aj súd v napadnutom rozsudku.

6.3. Uvedená skutočnosť nevyplývala ani z výpovede žalovaného, ktorý síce zjavne účelovo podrobne popísal priebeh údajného darovania obrazov tak, aby vyhovoval zákonným požiadavkám ústneho darovania, avšak neuviedol základnú skutočnosť, a to popis obrazov, ktoré mali byť týmto spôsobom darované. Tvrdenie o údajnom darovaní obrazov žalovaného nebolo preukázané, ani na základe svedeckých výpovedí JUDr. Ľudmily Raffáčovej a X. Š.A., ktoré síce uviedli, že si myslia, že obrazy mali byť žalovanému darované, avšak ani jedná z nich neuviedla, že by mala túto vedomosť od poručiteľa, keď svedkyňa JUDr. Raffáčová poručiteľa vôbec nepoznala a svedkyňa Q.. Š. na túto otázku, či jej poručiteľ niekedy hovoril, že by nejaké obrazy daroval synovi výslovne uviedla, nie nehovoril mi to.

6.4. Ďalej poukázala na výpoveď svedka Q.Š., ktorý uviedol, že od poručiteľa nikdy nepočul, že by obrazy daroval žalovanému. Námietky žalovaného o tom, že žalobkyňa nemala v konaní preukázať tieseň v rámci dedičského konania vo vzťahu k postupu v tomto konaní, nie sú z hľadiska predmetu tohto konania právne relevantné. Poukázala na to, že nebola v situácii, keď sa nemohla dostať k finančným prostriedkom na účtoch vedených na meno poručiteľa, bola v ťaživej životnej situácii, ktorá ovplyvnila jej konanie v záujme rýchleho ukončenia prejednávania dedičstva.

6.5. Žalobkyňa pri predbežnom šetrení v rámci dedičského konania neuviedla, že predmetné obrazy patria do dedičstva, keďže v rámci predbežného šetrenia neuviedla žiaden obraz ako súčasť dedičstva, teda uvedená okolnosť nemôže obstať ako dôkaz o tom, že ich neuviedla z dôvodu, že mali byť žalovanému darované. Ani tabuľka obrazov, ktorú žalobkyňa pripravila v rámci dedičského konania nie je dôkazom o údajnom darovaní obrazov žalovanému, keďže účelom tejto tabuľky bolo len rozdelenie obrazov v rámci prejednávania dedičstva na tie, ktoré boli vo výlučnom vlastníctve poručiteľa a na tie, ktoré boli spoločným vlastníctvom oboch manželov.

6.6. Darovanie žiadnym spôsobom nepreukazuje ani protokol o odovzdaní a prevzatí obrazov spísaný JUDr. Ľudmilou Raffáčovou z 9.5.2011, pretože v tomto protokole je uvedené len to, že do skončenia dedičského konania preberajúcim nie je oprávnený sa uvedenými obrazmi disponovať.

6.7. Je nepochybné, že dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia žalovaného o darovaní obrazov bolo na strane žalovaného, ktorý ho neuniesol a citovala z uznesenia najvyššieho súdu SR z 24.6.2010 5Obo/52/2010.

6.8. Ako vyplýva z napadnutého rozsudku žalovaný svoje tvrdenie o darovaní predmetných obrazov nepreukázal žiadnym dôkazom, preto súd správne rozhodol, že určil, že predmetné obrazy patria do dedičstva po nebohom Q.. Š. Š..

6.9. Pokiaľ žalovaný naďalej namieta, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že predmetné obrazy patria do dedičstva po nebohom poručiťovi. S touto námietkou nemožno súhlasiť, a to už len z toho dôvodu, že existencia naliehavého právneho záujmu v danom prípade priamo vyplýva zo zákona § 212 ods.1 CMP priznáva dedičovi v prípade nezariadenia majetku do dedičstva po poručiťovi z dôvodu jeho spornosti obrátiť sa žalobou na súd o určení, že sporná vec patrí do dedičstva po poručiťovi. Bez tohto určenia nemôže prebehnúť dodatočné dedičské konanie, keďže zaradenie obrazov do dedičstva v dedičskom konaní žalovaný poprel, teda medzi stranami išlo o sporný majetok, čo bolo preukázané právoplatným uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 23D/395/2005-40 z 2.2.2017 o zastavení dedičského konania, z čoho vyplýva, že podaná žaloba bola jediným možným procesným nástrojom ochrany žalobkyne.

6.9. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je zrejmé, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto žalobkyňa odvolací súd žiada, aby odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobkyňu priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalovaný v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

8.1. Žalovaný v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

9. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), spočíva v neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a navrhnutý dôkaz je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Vyhodnotenie relevancie navrhnutého dôkazu ako aj prípustnosť dôkazu je výsadnou doménou súdu. Súd pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia.

9.1. Žalovaný v odvolaní síce označuje dôkazy (výsluch svedkyne X.. R.), ktoré navrhoval už v konaní na súde prvej inštancie, ale neboli vykonané, avšak odvolací súd je toho názoru, že na základe skutkových zistení a príslušných právnych noriem pre rozhodnutie veci nie je potrebné žiadne ďalšie dokazovanie.

9.2. Odvolací súd poukazuje na to, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovanie (rozhodnutie NS SR 4Cdo 262/2009) a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy, keď má za to, že má spofahlivo zistený skutkový stav rozhodujúci pre rozhodnutie vo veci. Súd sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP)

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

10.1. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

11. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne

právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

11.1.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

12.Ani jeden zo žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

13.Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku, a odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

14.Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2) možno doplniť nasledovné:

15.Žalobkyňa má na požadovanom určení naliehavý právny záujem.

15.1.Podľa § 137 písm. c) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

15.2.Podľa § 212 ods.1 CMP nezariadenie majetku alebo dlhov, ktoré boli medzi účastníkmi sporné, do dedičstva nebráni účastníkovi, aby sa domáhali svojho práva žalobou.

15.3.Nemožno súhlasiť s námietkou žalovaného, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že predmetné obrazy patria do dedičstva po nebohom poručiťovi, lebo existencia naliehavého právneho záujmu vyplýva priamo zo zákona § 212 ods.1 CMP. Bez tohto určenia nemôže prebehnúť dodatočné dedičské konanie, keďže zaradenie obrazov do dedičstva v dedičskom konaní žalovaný poprel, teda medzi stranami išlo o sporný majetok, čo bolo preukázané právoplatným uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 23D/395/2005-40 z 2.2.2017 o zastavení dedičského konania.

16.V konaní nebolo sporné, že predmetné obrazy označené č. 1,2,3,4,5,6,8 za života vlastnícky patrili Q.. Š. Š. (poručiťovi) a do podielového spoluvlastníctva poručiťeľa a žalobkyne patrili obrazy označené pod č. 7 a v čase smrti poručiťeľa sa predmetné obrazy nachádzali v dome, kde poručiťeľ býval spolu so žalobkyňou. V konaní rovnako nebolo sporné, že v čase údajného uzatvorenia darovacej zmluvy medzi žalovaným a poručiťom nedošlo k odovzdaniu obrazov (predmetu daru) žalovanému, pričom v tom čase sa obrazy nachádzali v dispozícii poručiťeľa.

16.1.Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej právnej normy na zistený stav veci.

16.2.Za skutkovej situácie, keď žalovaný tvrdí, že došlo k darovaniu otcom za jeho života, pričom predmetom daru mali byť obrazy, ale k odovzdaniu veci nedošlo je potrebné v prejednávanej spore aplikovať § 628 ods.2 OZ.

17.Podľa § 628 ods.1 OZ darovacou zmluvou darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému a ten dar alebo sľub prijíma.

17.1.Podľa § 628 ods.2 OZ darovacia zmluva musí byť písomná, ak je predmetom daru nehnuteľnosť, a pri hnutelnej veci, ak nedôjde k odovzdaniu a prevzatíu veci pri darovaní.

17.2.Podľa § 628 ods.3 OZ neplatná je darovacia zmluva, podľa ktorej sa má plniť až po darovateľovej smrti.

18.Vychádzajúc z cit. § 628 ods.2 OZ a v nadväznosti na zistený skutkový stav, pre platnosť darovacej zmluvy mala byť vyhotovená písomná darovacia zmluva. Žalovaný s takýmto dôkazom nedisponuje a ani netvrdil, aby poručiťeľ takúto zmluvu vyhotovil.

18.1. Ak darca neodovzdá predmet darovania „z ruky do ruky“, je potrebná písomná forma darovacej zmluvy. Uvedenú právnu vetu možno vyvodíť z nálezov Ústavného súdu SR z 11. júna 2013, sp. zn. III. ÚS 104/2013-34, a nepriamo aj rozsudku Najvyššieho súdu ČSR z 19. 4. 1984, 3 Cz 72/83 uverejnený pod R č. 17/1986 a Najvyššieho súdu ČSR z 19. 4. 1984, 3 Cz 72/83 uverejnený pod R č. 17/1986.

19. Podľa § 40 OZ ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

20. Podľa § 46 ods. 1 OZ písomnú formu musia mať zmluvy o prevodoch nehnuteľností, ako aj iné zmluvy, pre ktoré to vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov.

21. Na základe uvedených skutočností, keď darovacia zmluva nebola uzatvorená písomne, pričom zákon vyžaduje pre daný prípad písomnú zmluvu, je nutné konštatovať, že aj keby došlo k darovaniu podľa tvrdenia žalovaného, nemožno takýto úkon považovať za platne uzatvorený. Preto aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný neunesol dôkazné bremeno o darovaní obrazov.

22. Keď žalovaný v odvolaní namietal, že súd ani žalobkyňa sa nevenovali otázke vlastníckeho práva k sporným obrazom a žalobkyňa nepreukázala, že v čase rozhodnutia súdu sporné obrazy bod bodom 3, 6 a 7 existujú a obrazy pod bodom 1, 2, 4, 5 a 8 sú vo vlastníctve žalovaného, táto námietka je v prejednávanej veci irelevantná, lebo v konaní bolo preukázané, že sporné obrazy v čase smrti poručila patrili poručiťovi a teda patria do dedičstva po ňom.

23. Všetky ostatné námietky žalovaného uvedené v odvolaní, odvolací súd považuje za také, ktoré nie sú spôsobilé privodiť v konaní iný záver, ako bol vykonaný a preto sa k nim ani nepovažuje za potrebné sa vyjadrovať.

24. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

25. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

26.1. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej bola priznaná náhrada v plnom rozsahu.

28. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).